

陳大郎書
TRẦN-ĐẠI-LANG THO'

BỔN CỬ SOẠN LẠI

NHÀ IN XƯA-NAY XUẤT BẢN

M(14)

4576

Kim-Ngọc rút gươm cầm tay,
Người mau ra khỏi, thác rày thiết thân!

in XƯA-NAY Nguyễn-háo-Vĩnh, 60-64, Bd Bonard, Saigon

PHẠM-VĂN-THÀNH

N° 170, Rue Van-Vollanhoven — Chợ lớn

BÁN SĨ VÀ BÁN LỄ

Thơ, Tuồng, Truyện, Tiểu-thuyết, Tuồng Cãi-lương
và các thứ Sách vở chữ Quốc-ngữ.

KÍNH CÁO

Kính lời tỏ với đồng ban,
Tiệm tôi sách vở ngổn ngan thiếu gì.
Ở xa dầu muốn thư chi,
Viết thơ gửi đến tức thì hồi âm.
Hàng gửi lãnh hoá giao ngân,
Tại nhà giấy thép mười phần tiện thay.
Bán buôn giữ dạ thẳng ngay,
Hàng tin giá rẻ ít ai dám bì.
Tuồng xưa Thơ củ thiếu chi,
Lại thêm Tiểu-thuyết kim thì soạn ra.
Truyện tàu diễn nghĩa kia là,
Cãi-lương tuồng hát ngâm nga vẫn dài.
Câu hò, câu hát cũng hay,
Ấn tình, phú, vịnh coi rày vui tâm.
Sách bói cùng sách bâng xăm,
Tiểu-đàm lại với Tiểu-lâm tức cười.
Sách dạy những việc ở đời,
Sách học, dạy trẻ sau thời nên danh.
Sách dạy nhi nữ chỉ rành,
Nấu ăn làm bánh, tập tành đức dung.
Sách vở nói chẳng hay cùng,
Kể hoài thì cũng lung tung còn hoài.
Cúi xin liệt vị quí ngài,
Giúp tôi thanh vượng ơn tày nam-sang,
Chen vai cùng khách ngoại bang,
Ấy nhờ chư vị đồng bang thương tình.
Vốn tôi tên Phạm-văn-Thành,
Chúc cho liệt vị khương ninh thọ tràng.
Nay kính

TRẦN-ĐẠI-LANG THƠ

SOẠN THEO BỐN NỖM

Xem qua tích cũ lâu đời. Võ-vương sửa trị ngôi trời đặt an.
 Mưa hòa gió thuận tứ phân; Nhơn dân hưởng phước thanh nhàn âu ca.
 Có người ở quận Lưu-Ba; Vợ tên Kim-Ngọc chồng là Đại-Lang.
 Mẹ cha sớm thất tuổi vàng; Vợ chồng tổng táng cư tang trọn nghi.
 Ba năm tang phục mãn kỳ; Đại-Lang buồn bực lòng thì chẳng an.
 Thường ngày dạo phố dạo làng; Hóa ra cờ bạc điểm dàng mê sa.
 Trà đình tữu điểm vào ra; Cửa nhà chẳng tiết việc nhà quân chi.
 Kim-Ngọc luống những sầu bi; Nhưng nàng chẳng dám nói chi đến chồng.
 Chờ cho vắng vẻ loan phòng, Nàng vào than thở đực trong cùng chàng.
 Khuyên anh bớt việc điểm dàng, Mê sa thì ắt tang hoan cửa nhà.
 Muốn cho gia đạo thuận hòa; Chàng tua sẵn sóc lo mà gia cương.
 Đại-Lang nghe nói khá thương; Thời qua nghe bậu càng thương cho an.
 Ở nhà buồn bực trăm dàng; Để qua buôn bán tha phang Đông-thành.
 Trước là xem cảnh lịch thanh; Sau tường nhơn vật Đông-thành thể nao.
 Tuy mình là bực sang giàu, Ở không xài phá mòn hao của tiền.
 Ất là gia nghiệp ngửa nghiêng, Chi bằng thương mãi cho yên gia-dinh.
 Kim-Ngọc nghe nói buồn tình; Chàng đi bỏ thiếp một mình sao an.
 Đông-kinh xa cách dặm ngàn, Khuyên đừng cờ bạc điểm dàng gái trai,
 Mưa đình trà rượu vui say, Phá của hại nhà việc thị chẳng nên.
 Đại-Lang vãi với hoàng thiên, Ai ở hai lòng nhứt nguyệt xét soi.
 Vãi rồi bảo bạn lui tàu, Tăng-sa găm nhiều chở nay một tàu.
 Thuận bươm tàu chạy Hué-Tên, Đi một tháng trường Đông-việt tới nơi.
 Gieo neo biện đồ dả an, Khuôi đồ lên bán thữ nơi Đông-Thành.
 Dập đều nữ-tú nam thanh, Kể lên người xuống vui đã nên vui.
 Đại-Lang thôi mới thở ra, Nhớ nàng Kim-Ngọc ngùi ngùi xót xa.
 Đêm nằm chẳng nhắp phòng hoa, Gối loan trần trọc một khi than dài.
 Cớ sao chẳng ngọt lòng sầu, Buồn-khuân lại nhớ vợ nhà chẳng khuây.
 Đại-Lang bảo bạn ngày rày, Kéo neo mà chạy về nơi quê nhà.
 Đường xuôi gió thuận thay là, Một tháng về tới quê nhà bằng nay,
 Chàng về thôi mới bước lên, Kim-Ngọc thôi mới hỏi chồng trước sau.
 Hỏi, anh cho thiếp đăng tường, Buồn bán chốn nào hàng hóa thể nao.
 Đại-Lang thôi mới nói rằng, Sang qua Đông-việt dọn hàng bán buôn,

Nam-thanh nữ-tú rất xin, Dập đều nữ sắc cùng là thuyền-quyên
Anh xem thiên hạ dưới trên, Chẳng ai dám sánh dung nhan bằng nàng,
Bán buôn chẳng dặng em ôi; Khoăn-khoái sẽ nhớ thương em ở nhà.
Kim-Ngọc nghe nói xót xa, Hay chàng nghi thiếp ở nhà bướm ong.
Như chàng có dạ nghi nan, Tôi xin cắt tóc thề nguyên làm tin.
Ngườn nguyên vái với hoàng-thiên, Chứng cho tiện thiếp lòng ngay thờ chồng
Đại-Lang mỡ áo da trời, Kim-Ngọc xem thấy hỏi chồng trước sau.
Đại-Lang phân nói thiệt hơn, Áo này vốn của mẹ cha cho rày.
Áo kia đã có vùng trắng, Có sơn có thủy tốt thay lạ lung.
Lại có xuân, hạ, thu, đông, Bốn mùa tám tiết đủ trong áo này.
Báu linh vốn thiệt trời cho, Anh nay để lại ở nhà cho em.
Thỉ chung phân nói cùng nàng, Phòng khi mưa nắng giải phiền thân em.
Cầm tay Kim-Ngọc dặn rằng, Khuyên em chớ dạ lời anh phân cùng.
Nói rồi bảo bạn xuống tàu, Lấy neo bèn chạy ra vời thẳng xông.
Thuận buồm tàu chạy đường tên, Sang qua Đông-việt thẳng trường tới nơi.
Dập đều nữ sắc vui thay, Tiêu thiểu nhạc võ đòi nơi vui mừng.
Này đoạn chàng Xương-tử-Ca, Vợ là Băng-Xuyến tuổi vừa mười lăm.
Quê nhà gìn giữ sớm phòng, Anh sang Tây-địa gặp chiu bán buôn.
Bạc vàng gấm nhiễu sẵn sàng, Lành là hàng dạng tăng-sa túc đều.
Ghé tàu anh mới đi sang, Cửa nhà sở cậy có nàng giữ coi.
Anh đi buôn bán đường xa, Lo nôi ở nhà không hằng nắng mưa.
Băng-Xuyến nghe nói liền thưa, Vợ chồng là nghĩa sau xưa càng thường.
Báu lành vốn thiệt của tôi, Cây ngọc Kiềm xuyến trên đời vốn không.
Thương chàng nên phải biển về, Phòng khi mưa nắng ngự hàng che thân.
Tai trời nắng gió khôn phân, Phong ba chẳng sợ tới chàng mà kinh.
Có khi thương nhớ tới tôi, Thì cầm ngọc ấy một khi giải buồn.
Mấy lời thiếp dặn chớ quên, Tàu ta sang tới qua bên nước người.
Chớ hề cờ bạc ăn chơi, Gái trai trà rượu người ta chế cười.
Thiếp đà dặn bảo hết lời, Chẳng nghe mang lấy thế cười mà thôi.
Tử-Ca chịu lấy ngọc rồi, Dạy bạn chở của qua nơi Tây-Thành,
Dọn tàu hàng quá đã đành, Lấy neo bèn chạy Tây-Thành buôn khơi.
Gió xuôi buồm thuận tách vời, Lầy lừng một tháng tới nơi Tây-Thành.
Gieo neo bèn đậu vừa an, Bạn hàng ai nấy dưới trên dập đều.
Người ta lật đật chạy vào, Nói cùng Kim-Ngọc chồng nàng về đây.

Thôi nàng Kim-Ngọc bôn ba, Sửa sang quần áo vậy mà ra đi.
Khoan-khoan chơn chuốc hải huê, Nàng bèn vội vả ra đi xuống tàu.
Kim-Ngọc nhìn trước xem sau, Chẳng phải tàu chồng dạ lại hồ-người.
Sắp lưng thôi mới trở lên, Tữ-Ca xem thấy ngỡ người Tiên-nga.
Người nào đứng ngó tàu ta, Hình dung nhan sắc tợ tiên non bông.
Mặt nhìn mỹ nữ thanh tân, Dịu-dàng thực nữ khổ tôi làm vầy.
Hải huê chơn bước xinh thay, Tóc mây da trắng tợ rày huỳnh-nga.
Biết ai tỏ dạng tình ta, Tữ-Ca buồn bực xót xa trong lòng.
Một mình trần trọc canh chầy, Gối loan biển nhấp nệm huê chẳng nằm.
Bạc vàng gấm nhiễu tiếc chi, Chẳng tham châu báu mà đào chạnh thương.
Sự mình tưởng lại dả cam, Có chi thốn thức sự người làm chi.
Muru nào cho thấu tới nàng, Cớ sao buồn bực nhớ thương má hồng.
Phúc dẫu vừa rạng ngày ra, Tữ-Ca thôi mới đi chơi giải buồn.
Hỏi thăm bà quán một lời, Dưon do tự sự tợ tình dì hay.
Tôi xin kết ngời minh linh, Mời dì đi xuống dưới tàu mà chơi.
Xin dì lời chớ dẫu lời, Chớ ai đi xuống tàu thời hôm qua.
Tôi nay vốn thiết chủ tàu, Vợ con chưa có cang thường kết đôi.
Tôi đây dầu lạ sau quen, Kính dì tuổi tác ví bằng thân sanh.
Xin dì bày tỏ căn nguyên, Đặt cho tôi biết dưon do ý trình.
Tuổi nàng nay đã bao nhiêu, Có nơi kết tóc châu trần hay chưa.
Quán nhơn thôi mới bày ngay, Có nàng Kim-Ngọc hôm qua xuống lầu.
Chồng nàng buồn bán đã lâu, Ở nhà trực tiết lòng thời sắc dinh.
Thấy tàu người đậu bến mình, Ngỡ tàu đi bán Đông-thành hồi qui,
Nên nàng vội vả ra đi, Xem thấy chẳng phải đã về hôm qua.
Tữ-Ca mới nói lời này, Làm sao cho đặt trao lời thiết hơn,
Quán nhơn thấy nói miệng cười, Nói rằng có mụ làm mai sự tình.
Đầu làng cúi xóm biết danh, Gả thời biết việc đồ dành người ta.
Tữ-Ca nghe nói tỏ tường, Mai nhơn có ở gần làng đây chẳng.
Quán nhơn lời nói thiết hơn, Mai nhơn thường bữa hay qua bến này.
Nàng năn tấm giặt ở đây, Bây giờ chàng xuống rạng ngày sẽ lên.
Tữ-Ca sắp lưng xuống tàu, Đêm nằm thốn thức trông mau rạng ngày.
Tưng-tưng vừa rạng ngày ra, Mai nhơn vác chiếu xuống sông giặt rày.
Sắp lưng bèn ngó đông tây, Tữ-Ca xem thấy miệng nay kêu di.
Mời dì vác chiếu lên đây, Cho tôi phân nói vài lời thiết hơn.

Tôi nay vốn thiết chúa tàu, Ở bên Tây-địa sang hầu đi chơi.
Bạc vàng gấm nhiễu thiếu chi, Di mà nói dặng cho tôi phen này.
Hôm qua nàng ấy xuống đây, Quán nhơn nói rằng là vợ Đại-lang.
Nghe di ăn nói khôn ngoan, Cây di hơn thiết cho an sự tình.
Mai-nhơn nghe nói miệng cười, Nàng ấy thiết người mảy liễu mặt hoa.
Làm sao cho dặng bày ra, Thời tôi mới dám ra vào nói năng.
Tữ-Ca mới nói bông lông, Nào tôi có biết nói rằng làm sao.
Mấy lời quán nói trước sau, Nàng là Kim-Ngọc vợ chàng Đại-Lang.
Chồng nàng buôn bán xa đàng, Cây di nói dặng bạc vàng thưởng cho.
Mai-nhơn nghe nói hãi-hùng, Nói sao nói quấy gái kia có chồng,
Nói sao những sự bằng trời, Biết có sống dặng trọn đời hay không.
Nhà nàng chín cái song song, Cửa gái then đóng khó lòng vào ra.
Làm sao cho thấu mặt nàng, Nói mà chẳng dặng khó lòng chàng ôi.
Tữ-Ca nghe nói mọi lời, Tâm thần mỗi mết rụng rời tay chun,
Nếu mà nói chẳng dặng nàng, Ất là tôi thác tuổi vàng đầu sai.
Để tôi tin toán đêm nay, Mai tôi tới đó thời hay sự tình.
Xin chàng nói khá nhớ lời, Sau dầu nên nghĩa xin đừng phụ ơn.
Bây giờ chàng phải xuống tàu, Lấy một cây gấm tươi màu đem sang.
Dặng tôi đến đó thử nàng, Giã đi bán gấm thăm coi ý nàng,
Lại thốt chàng Xương-tữ-Ca, Bao bạn xuống tàu lấy gấm đem lên.
Thử người phân nói đã rồi, Mai-nhơn mang gấm chơn liền bước ra.
Đi ngang qua cửa nhà nàng, Rao ai mua gấm mua hàng bán cho.
Đại-hồng long ắn tăng-sa, Lảnh là hàng dặng nhiều tàu xinh thay.
Kim-Ngọc nghe nói lạ tai, Nàng bèn kêu gấm thuở này mua chơi.
Nàng ngồi mới hỏi một lời, Di làm chi có gấm thời bán đây.
Mai-nhơn mới nói lời này, Có tàu Tây-việt sang rày nước ta,
Chúa tàu hai tám kià là, Vợ con chưa có vào ra một mình.
Hiếm chi tiền gấm bạc vàng, Lảnh là hàng hóa chớ sang một tàu.
Lạ lòng không biết cây ai, Mướn tôi đi bán nàng hầu mua chẳng.
Chín từng cửa đóng song song, Bước ra xem gấm coi bông thể nào.
Gấm này di bán làm sao, Giá cả thời nói thấp cao dường nào.
Mai-nhơn mới nói một lời, Gấm này có giá lo gì thấp cao.
Mấy khi hiệp mặt cùng nhau, Ngồi đây nói chuyện giải sầu mà chơi.
Tiếc thay má ngọc phấn đồ, Ở nhà trực tiết hết đời nguyệt-hoa.

Gầm trong thiên hạ người ta, Trai năm bảy vợ gái đôi ba chồng.
Nghĩ nào trực tiết phòng không. Một đêm có chồng hơn chín kiếp tu,
Nào người trực tiết phòng thu, Mấy ai bia tạc thiên thu miếu thờ.
Nghĩ nào mà đợi mà chờ, Mà trông mà nhớ cho qua một đời.
Bây giờ xuân sắc chẳng chơi, Để cho mười chín đôi mươi lại già.
Người đời khác thể như hoa, Hạ lai xuân vẫn nở ra lại tàn.
Bây giờ nàng đợi nàng chờ, Một hai năm nửa má hồng lợt phai,
Kim-Ngọc nghe nói trái tai, Di sao nói quấy cho tôi làm vầy.
Chồng tôi đi một năm chầy, Ở nhà trông đợi mình gầy như ve.
Di đừng nói chuyện éo le, Thế gian đàm tiếu người nghe chẳng là.
Mai-nhơn nghe nói thõ ra, Giã nàng ở lại tôi nay ra về.
Rạng mai tôi sẽ lên chơi, Giá cả tiền bạc rồi thời tính sau.
Mai-nhơn trở gót xuống tàu, Thấy chàng mặt mũi chẳng vui chút nào.
Những lời nàng nói làm sao, Thuận chẳng hay chẳng thấp cao đường nào.
Mai-nhơn chúm chím miệng cười, Gầm rằng sự đời tôi khéo thày lay.
Những lời tôi nói nhỏ to, Nàng sa nước mắt khóc hòa như mưa.
Tử-Ca hỏi bạn xuống tàu, Bầy đàn cây gắm thương rày bà mai.
Những lời bà nói thiệt hay, Nàng sa nước mắt gắm này thương cho.
Mai-nhơn mới bảo Tử-Ca, Lấy một ve rượu vầy mà cho ngon.
Thuốc mê sa đắm mĩ muội, Chàng đi theo hiện mặc tôi liệu dùng.
Nhà nàng chín cái song song, Cửa đóng then gài khó lộng vào ra.
Leo trèo ta sẽ tới nhà, Mặc tôi quyền biến chàng mà đừng lo.
Eão chàng nói hết nguồn cơn, Trước sau mọi nỗi thôi liên ra về.
Tới nhà Kim-Ngọc một khi, Đêm nay tôi nói thấp cao thử nàng.
Chàng thời kiểm chốn mà ngồi, Để tôi vô trước vào ra tin cùng.
Mai-nhơn bước tới cửa nàng, Kim-Ngọc chào hỏi đi rày lên đây.
Vật chi mà cầm nơi tay. Giá cả tiền bạc tin rày làm sao.
Mai-nhơn mới nói trước sau, Nó thiệt rượu tàu ngon đã nên ngon.
Uống vào đã ngọt lại ngon, Những mùi thuốc bắc kì-nam lạ lùng.
Rót ra một chén rượu này, Miệng mời Kim-ngọc uống rày mà chơi,
Kim-Ngọc uống lấy rượu rồi, Uống vào mặt đỏ hây hây tư bề.
Tứ chi bác mạch đầy đầy, Hình dung nhan sắc má đào tốt tươi.
Chồng đi buôn bán chưa về, Ở nhà trà rượu nào ai biết gì.
Uống vào càng tốt càng xinh, Dầu ai tỏ nỗi sự tình mặc ai.

Vàng mười nào có chi phai, Ngàn năm chín kiếp trên đời chẳng quên.
Tối tăm đi phải ở đây, Đặng tôi tỉnh rượu rạng mai sẽ về.
Mai-nhơn nghe nói mừng lòng, Thốt rằng người ngọc vậy thì lẽ đời.
Lẽ thời trước hiệp cùng mai, Thường đêm thường có cũng đều sánh dươ.
Xưa kia tôi cũng như nàng Lại lành con gái tốt tươi ai bì.
Bé thơ cho biết đủ điều, Nửa già mà tiếc thiết đời lắm thay.
Sao nàng chẳng nghĩ mà coi, Một năm một tuổi chẳng chơi kiếp thời.
Mai-nhơn còn nói vân vi, Kim-Ngọc thắm rượu vậy thời đã say.
Rót tôi một chén cho đầy, Đặng cho tôi uống có say tôi nằm.
Chín từng cửa đóng song song, Mai-nhơn mở hết một lần đã xong
Đèn chong tỏ rạng trong phòng, Kim-Ngọc bèn ngã vào lòng mụ-mai.
Dì ôi ở lại đêm nay, Đến may tôi tỉnh hết say sẽ về.
Kim-ngọc thiếp thiếp nằm mê, Mai-nhơn ra bão chẳng bèn bước vô.
Chàng vào vừa đến phòng nàng, Mai-nhơn găm lại thiết mình khôn ngoan.
Kim-Ngọc miệng nói rằng ngon, Uống vào khác thể rồng bay trên trời.
Tử-Ca nghe nói lòng mừng, Nàng đã thắm rượu trong phòng đương say.
Mai-nhơn dặn bảo Tử-Ca, Làm trai cho biết nguyệt-hoa thuở này.
Tối tăm hầu dễ biết ai, Dầu nên việc ấy mưa đừng quên ân.
Tử-Ca lời mới nói rằng, Dựa kề một chút sương thân vô hồi.
Nghien mình nằm xuống bên nàng, Nàng còn say rượu chưa an định hồn.
Tử-Ca vừa dựa vừa ôm, Nàng còn mê sảng chưa hay sự tình.
Đôi ta hiệp mặt cùng nhau, Khác nào như thể rồng bay trên trời.
Làm sao cho dặng kết đôi, Đặng anh ở với lâu dài khổ thương.
Một mình vừa ấp vừa ôm, Đồng hồ trở khắc vừa tang tí kỷ.
Kim-Ngọc mê chẳng biết chi, Dục mình thức dậy một khi kêu dì.
Dì ôi mai sáng sẽ về, Tử-Ca rằng mắc bầy lời thiết hơn.
Thương nàng anh mới tới đây, Kim-Ngọc dục mắng đầy dẫy dả vang.
Mụ mai lớn mặt cả gan, Chồng ta hay dặng tội mình dả cam.
Kim-Ngọc bèn rút gươm vàng, Chàng tua tránh khỏi khổ mà thiết thân.
Chín từng cửa đóng song song, Sao người dám tới vào phòng nữ-nhơn.
Ta nay là gái có chồng, Người tua ra khỏi kim nay chém đầu.
Tử-Ca dớn-dật hồn kinh, Nghe lời nàng nói dùng mình bước lui.
Thương nàng nên phải liệu mình, Chẳng thương nàng giết ưng tình nào than.
Kim-ngọc nghe nói căm gan, Lánh ra cho khỏi khổ oạn linh hồn.

Tử-Ca nghe nói nhảy vào, Dục gươm chàng mới lược vào một khi.
Vi dầu nàng chẳng yêu vi, Trước toan giết bậu sau thì hại qua.
Dương gian chẳng dặng hiệp hoà, Xuống miềng Âm-Phủ ta mà kết đôi.
Lại cho nàng chẳng thuận tình, Thời nàng cũng thác với mình mà thôi.
Ohn từng cửa đóng trước sau, Tử-Ca hăm hiếp nữ-nhơn có chồng.
Kim-ngọc nước mắt ròng ròng, Nguyên cùng trời đất chứng lòng thẳng ngay.
Thiếp nay phận gái nữ nhi, Cúi đầu trăm lạy rộng dung tôi cùng.
Chồng tôi đi bán đường xa, Ở nhà thiếp có một mình đơn cô.
Nghe thời lỗi đạo cang thường, Chẳng nghe không thấy mặc chồng hồi qui.
Tử-Ca quyết một chẳng nghe, Cầm đao mới bảo nàng thời thuận đi.
Kim-Ngọc không phép cầm lòng, Nương theo thời vận lẽ hằng vậy vầy
Tử-Ca dặc lại phòng nàng, Bảo rằng ân ái ngày rày cùng anh.
Chồng nàng khác thể như qua, Đò dầu nhan sắc đây quá kém gì.
Gằm trong thiên hạ dưới đời, Phải dươn chồng vợ còn chờ dầu xa.
Tuổi nàng xuân-sắc đương xinh, Gần đây chẳng để đợi chờ nơi đâu.
Động phòng vẫn vẽ mình sầu, Lẽ đôi chích bạn lạnh lùng canh thâu.
Lòng anh thương bậu khôn cùng, Nàng còn trực tiết để dầu ai dầu.
Gằm trong thế sự trên đời, Vợ chồng như ảo mặc vào cõi ra.
Kim-ngọc nghe nói động lòng, Thể cầm chẳng đồ nghe tôi cho rồi.
Chàng đà chi cả thương tôi, Đêm nay chàng ở rạng đông thời về.
Chẳng còn tưởng tới lời thề, Sá chi chút nghĩa mà mình mưa lo.
Đắm sa chẳng tưởng tới chồng, Kể thời bỏ vợ người không tưởng chồng.
Khác nào như thể Trụ-vương, Đắm mê Đất-kỷ lòng này vội quên.
Kim-ngọc chẳng nhớ lời thề, Cùng nhau ân ái một bề vào ra.
Sợ e thế sự cười chê, Thương anh chẳng sợ tiền đồn thế gian.
Tử-Ca nghe nói một khi, Ở đây khác thể như thi trong trường.
Thế gian đàm tiếu lẽ thường, Lưỡi mối miệng lằng khôn dẫu dặng dầu.
Thương thời chịu vậy chẳng nài, Phải lo tin việc phản hồi quê hương.
Chồng nàng khác thể như qua, Đả hay các nghĩa cũng ra một lòng.
Rày anh trở lại Việt-kinh, Giã nàng ở lại chờ trông hư mình.
Mưa hè thương nhớ vô gầy, Nửa sau chồng bậu lại hay sự tình.
Thương thời đề dạ làm thính, Phải không mình bậu chờ hề hở mối
Anh đà dặn bảo trước sao, Giã nàng ở lại mai anh xuống tàu.
Kim-Ngọc nghe nói sầu bi, Hai hàng nước mắt đầm đầm chứa chang.

Chàng về thiếp ở sau an, Rả rời cang phế dầm dề hội châu.
Thương anh cho cái áo trời, Thiệt nó báu lành vốn của chồng tôi.
Không chi làm tin cho chàng, Thiếp đưa vật ấy, kéo lòng nhớ thương.
Cho anh cái áo da trời, Thiệt nó dưới đời xinh đả nên xinh.
Áo có xuân, hạ, thu, đông, Bốn mùa tám tiết đủ trong áo này.
Nắng thời lại mặt che mình, Lạnh thời nó trở ấm thân tư bề.
Xuống nước cũng chẳng hề chi, Vào lửa chẳng cháy tới mình chàng ôi.
Áo linh vốn thiệt của trời, Xưa kia vốn của mẹ cha bên chồng.
Nay anh về nước Việt-kinh, Cho anh cái áo để dành hộ thân.
Tử-Ca rày mới thốt rằng, Nay anh phản hồi về giếng bồn hương.
Lấy chi để lại cho em, Vợ chồng là nghĩa để dành làm tin,
Anh nay có ngọc xiếng trăm, Cho em dành để làm khuấy kéo buồn.
Ngọc này có phép trị ma, Lại chống thương hàng tử thể bình an.
Thương nàng anh phải cho nàng, Khi nào có nhớ bạn vàng giải khuấy.
Kim-ngọc mới dặn một lời, Anh về bên ấy thiệt là quê hương.
Xin đừng mặc áo da trời, Đạo chơi phường phố người ta tiếng đồn.
Chồng tôi buôn bán châu lưu, Hiệu Trần là Tánh tên chàng Đại-lang.
Dặn dò lời ấy cho chàng, Cũng đi buôn bán trảy sang nước người.
Mấy lời thiếp dặn dinh ninh, Chẳng trọn một đời để nhớ để thương.
Tử-Ca nhìn mặt lụy sa, Giả em ở lại cho qua xuống tàu.
Đời chơn từ giả mai-nhơn, Thừa đi mai sớm tôi hồi bồn hương.
Ơn đi tạc để non nam, Lạy đi ở lại mai tôi ra về.
Thương nàng dạ những sầu bi, Tàu kia trở lái phế cang ai hoài.
Lấy neo bèn chạy ra vời, Bờm kia gặp gió tháng trường tới nơi,
Đoạn thôi Băng-xuyến mới hay, Bước ra mừng chồng anh đã về đây.
Đôi người hiệp mặt vui vầy, Băng-xuyến mới hỏi hàng còn bao nhiêu.
Thuở đi một chiếc tàu đầy, Bây giờ trở về tàu nổi như không.
Kết nguyên là đạo vợ chồng, Làm sao thì nói tỏ lòng thiếp hay.
Tử-Ca trá ngữ nói rằng, Anh qua buôn bán nước người quá may.
Mua đặng cái áo da trời, Thiệt nó vô giá dưới đời không hai,
Băng-xuyến nghe nói hải hùng, Vốn tôi chưa từng cái áo làm sao.
Tử-Ca bảo bạn đam lên, Giở ra nàng thấy bốn phương chói ngời.
Áo này cũng đáng ngàn vàng, Đôi đi một chiếc tàu hàng cũng ưng.
Hỏi rằng nào ngọc xiếng trăm, Trao lại thiếp cầm áo ấy đưa anh.
Tử-Ca trá ngữ nói rằng, Thuở anh gặp gió mới cầm ngọc ra.

Giủ buồm rơi xuống biển đông, Từ nhiên vật ấy phứt xa tay cầm.
Băng-xuyến nghe nói trước sau, Số cầm chẳng dặng tiết rày còn dâu.
Vợ chồng thôi mới thuận tình, Giăng tay trở lại trường hoa châu trần.
Tử-Ca uống rượu giải phiền, Nhớ thương Kim-ngọc ngùi ngùi chẳng khuây.
Chàng bèn lấy áo da trời, Đạo chơi phường phố kéo lòng sầu bi.
Đại-lang xem thấy Tử-Ca, Mới mời vào phố vậy mà ngồi chơi.
Trà thung rượu cúc khuyên mời, Đại-lang mới nói áo này xinh thay.
Cậu mua áo ấy nước nào, Giá tiền mấy chục nói cho tôi tường.
Đặng tôi biết giá thấp cao, Kẻo còn khinh trọng dạ còn hồ nghi.
Anh mua áo ấy mấy ngàn, Hay là cha mẹ để troàn cho anh.
Tử-Ca bày tỏ sự tình. Áo này giá biết bao nhiêu của tiền.
Tôi sang qua nước Tây-thành, Có nàng Kim-Ngọc ở bên Kinh-thành.
Đại-lang nghe nói hồ-nghi, Làm ngơ rót rượu mời chàng uống chơi.
Hỏi anh nàng bán mấy trăm, Xin anh khá nói cho tôi biết cùng.
Tử-Ca mới nói ân cần, Nàng không có bán mấy trăm mà rằng.
Tôi sang nước ấy bán hàng, Bỗng xem thấy nàng mặt liễu mày hoa.
Động lòng tôi dụ dặng nàng, Thuận tình kết nghĩa cùng tôi giao hòa.
Gặp trong thiên hạ dưới đời, Một nàng xinh tốt nào ai dám bì,
Cùng nhau khi ấy chẳng sai, Tôi về nàng mới trao tay áo trời.
Nàng thương chẳng tiếc báu lành, Cái ngọc Băng-xuyến thuở nay cho nàng.
Đại-lang thôi mới nói rằng, Nàng ấy vậy mà chồng có hay chưa.
Tử-Ca lời thiệt phân cùng, Chồng nàng buôn bán đường xa chưa về.
Đại-lang nghe nói mấy lời, Trong lòng nghĩ nghị để ai biết rày.
Tử-Ca mới hỏi Đại-lang, Chờ anh nhà ở phang nào xin phân.
Đại-lang phân nói trước sau, Quê nhà tôi ở đường xa Tây-thành.
Tử-Ca mới nói một lời, Anh ở Tây-thành là nước tôi buôn.
Muốn bày một sự cho thông, Lòng tôi còn ngại nên lòng chưa phân.
Đại-lang thôi mới phân trần, Việc gì thì nói ngại ngần nỗi chi.
Tuy là chẳng phải đồng thân, Cũng tình bằng hữu ví tài đệ huynh.
Tử-Ca lòng mới tin lòng, Tuy xa non nước dạ đành ngồi nhơn.
Muôn trùng diệu-viên đường xa, Anh ở gần làng Kim-Ngọc hay không.
Đại-lang phân nói thử chung. Gần thời gần vậy cũng xa một làng.
Tử-Ca nghe nói lòng mừng, Tôi nói một lời biết dặng cùng chẳng.
Bao giờ trở lại Tây-bang, Đặng cho tôi gởi thơ sang thăm nàng.

Nàng còn trông đợi phòng loan, Gió đông lạnh lẽo hai đảng cách xa.
Đại-lang nghe nói thốt ra, Tôi nay vậy thời lẽ một cũng lui.
Tử-Ca nghĩ lại dứt mình, Muốn bày cơ sự ngại tình khó phân.
Về về nữa lại lậu tình, Người tỏ sự mình thời lậu tiếng ra.
Cậy anh cho khá hết lòng, Nữa về bên nước chớ rằng cùng ai,
Đại-lang mới nói khoan thai, Tôi thiệt là người lòng sắc dạ đình.
Tuy là diệu-viên lộ trình, Thiệt tình dạ ở như sơn gắn lòng.
Viết anh như thể việc tôi, Việc chi anh nói cho thông sự tình.
Nước này là nước tôi buồn, Sang đây há dễ một lần mà thôi.
Việc chi anh nói cho rồi, Phải miềm bằng hữu dạ đứng hồ nghi.
Đề khi qua lại phòng chơi, Thường năm thường có bán buôn nước này.
Hai đảng phân nói vui cười, Rót rượu mời đãi dặng hầu hồi hang.
Tử-Ca từ giả ơn chàng, Sự ấy dầu thành qua lại mà chơi.
Khuyên chàng chớ khá dấu lời, Nói cho tôi biết tên chàng là chi,
Đại-lang mới nói tên rày, Thiệt danh hiệu Đạt tên nay lái Đàng.
Tử-Ca từ giả phân tay, Tôi lại gia đường anh xuống tàu trung.
Lòng tôi nay dả tin lòng, Mai tôi dùng lễ tống hành đưa anh.
Tử-Ca trở lại gia đường, Đại-lang nhóm bước tưởng thời giận nàng.
Tủi thầm lại gấm nức cười, Làm thỉnh lẩn lặng chờ chàng đem thơ.
Đây về lấy đó làm bằng, Kéo sau nàng lại kêu oan ức tình.
Tử-Ca về tới phòng loan, Nhớ nàng Kim-ngọc chẳng nguoi trong lòng.
Vội vàng tháo khóa mở rương, Vàng mười một nén tã tình nên thơ.
Tưng tưng vừa rặng ngày ra, Tử-Ca thôi mới gửi thơ lái Đàng.
Anh về tới nước Tây-bang, Giao cho Kim-ngọc tỏ tường khúc nôi.
Ba năm tôi sẽ sang qua, Nói hết sự tình dả hết trong thơ.
Chàng bèn đứng dậy phân trần, Tôi dùng tiểu lễ đưa anh lên đường.
Đại-lang rằng giả ơn anh, Việc ấy dầu thành tôi cũng sang qua.
Tử-Ca từ biệt lui chơn, Hai người từ tạ phân tay ra về.
Đại-lang buồn bực một khi, Nào còn tưởng tới việc chi ở nhà.
Những đi buôn bán đường xa, Trông về mau tới quê nhà thấy nhau,
Ai ngờ dạ ỡ bạc đen, Nào còn tưởng tới, lời thề thuở xưa.
Chàng bèn bão bạn hồi bấy, Lấy neo bèn chạy trở về quê hương.
Chàng ngồi tưởng sự cang thường, Tay bèn dỡ bức thơ phồn đọc rày.

Vậy có thơ rằng:

Anh về Đông-việt, em ở Tây-bang.
Thơ gởi cho em, là nàng Kim-Ngọc.
Tên anh vốn thiệt, là Xương-tử-Ca.
Gởi thơ cho em, lái Đảng tự hiệu.
Mọi lời tâm sự, đã có trong thơ.
Từ bậu với qua, ái ân một tháng.
Chồng nàng chưa biết, vợ qua chưa hay.
Thơ gởi sang rày, vàng mười một nén.
Đường xa diệu-viên, thương chẳng hay cùng.
Tuy bậu có chồng, thời qua có vợ.
Tình thương nghĩa nhớ, bao thuở dặng ngu.
Chẳng ba năm trời, thời anh sang đó.
Trước sau hai chữ, cần kỹ nay thơ.

Độc thơ lại giận, trăm đường, Khen ai bày đặt trở trêu cho nàng.
Chẳng còn rày tưởng mai trông, Sớm thương tối nhớ cô phòng nay mai.
Giang-san của cải gia tài, Đều thời phá hết cho trai chẳng còn.
Nào khi lời nói vuôn tròn, Lẽ thời như nước tưởng non khôn cùng.
Trách lòng nàng lại chẳng tuồng, Trông chồng đi khỏi làm đường nguyệt-hoa.
Tàu về chớ đậu bến ta, Đậu xa bến khác để mà thử chời.
Bạn tàu ai dám cãi lời, Tàu về đậu khỏi bến ta xa chừng.
Gieo neo-tàu đậu đã an, Bạn tàu lên xuống vậy mà mua ăn.
Xóm riêng ai nấy nói rằng, Đại-lang về đó sao không lên nhà.
Một là buồn bán đường xa, Hay là lời lỏ vậy mà giận nhau.
Ba là chàng có ý nào, Cho nên chàng chẳng đậu nay bến nhà.
Tàu về đã dặng năm ngày, Đại-lang buồn bực chẳng khuây trong lòng.
Luận bàng đồn nói tây đông, Kể thôi Kim-Ngọc trong phòng bước ra.
Gầm mình kia nọ ai hay, Tuổi thắm trong dạ ai mà biết chi.
Nghĩ mà nói vậy một khi, Trong lòng nhớ lại tưởng thì hồ người.
Làm ngơ khóa lấp trăm đàng, Sửa sang quần áo nàng bèn bước ra.
Hãy bày mặt liễu mày hoa, Mả đào hao kém khác thường dung nghi.
Hài huê chơn bước khoan thai, Thung dung cách diệu ra đi xuống tàu.
Dầu mà ai có cười ta, Thời chàng về đến quê nhà sẽ hay.
Xâm xâm chơn bước xuống tàu, Đại-lang ngồi dậy làm thính chẳng rằng.

Gần mình thôi lại hồ người, Chẳng hay chàng giận đến tôi việc gì.
Anh đi buôn bán mới về, Bến mình chẳng đậu, đậu đi bến nào.
Em mà cách trở làm sao, Lỡ lời chàng nói cho tôi biết cùng.
Đại-lang khi ấy miệng cười, Có thơ lái gởi cho anh đam về.
Ở gần mà chẳng hay xa, Có thơ lái gởi vậy mà em ôi.
Mẹ cha nàng thác đã rồi, Làm sao nàng hỏi vui cười nỗi chi.
Ta thời mất việc bán buôn, Thấy thơ đem tới bỗng liền sợ thay,
Cho nên ta phải trở về, Nói cho nàng biết chưa hay sự tình.
Kim-ngọc nghe nói hải hùng, Lẽ nào nói quấy mà sanh việc này.
Có đâu lỗi đạo làm vậy, Khóc than cha mẹ bỏ con dương trần.
Hài huê chơn mới bước ra, Cắt may quần áo nàng bèn cư tang.
Tóc dài bèn rẽ hai hàng, Đầu đội nón lá khóc than kêu trời.
Cầm dao cắt hết móng tay, Ở gần không tưởng mẹ cha qua đời.
Đường xa một buổi tới nơi, Vợ chồng phú lão đang ngồi ăn cơm,
Thấy con đề chế cho ai, Vừa đi vừa khóc kêu vang dậy trời.
Vợ chồng Phú-lão lại bàng, Hay là con trẻ ngây rày làm sao.
Kim-Ngọc mới tỏ âm hao, Thương cha cùng mẹ lòng con tru phiền.
Lái nào nói quấy làm vậy, Viết thơ đam tới cho chàng Đại-Lang.
Rằng cha với mẹ thác rồi, Cho nên bỏ bán bỏ buôn mà về,
Thấy chàng tôi cũng hồ nghi, Ngỡ cha cùng mẹ bên này chẳng còn.
Cho nên thọ chế cư tang, Lòng thương cha mẹ trăm đàng xót xa.
Có thơ lái gởi cho chàng, Cha phải sang rày coi thử làm sao.
Phú-lão nghe nói lạ lùng, Lái nào biết sự nói cùng Đại-lang.
Như cha có thát bên này, Ai đam thơ tới nó nghe bên này.
Đại-Lang nó nói làm sao, Sao tao bán tin bán nghi trong lòng.
Vợ chồng bàn luận vừa rồi, thốt thội cơm nước ngày rày ra đi.
Trước là mừng rề mới về, Sau là hỏi sự thơ từ làm sao.
Dặn dò đầy tớ ở nhà, Vợ chồng Phú-lão ngày rày bước ra.
Chẳng hay là có ý chi, Làm cho tao lại vào ra thêm buồn.
Ông bà đi nói vân vi, Một buổi vậy thì đi đã tới nơi.
Đại-Lang buồn bực trăm đàng, Bão bạn đem rượu uống chơi giải sầu.
Suy đi luận lợi trước sau, Sao bằng sang giàu sung sướng thì hơn.
Đoạn này tới việc Phú-ông, Cùng nàng Kim-Ngọc thẳng xông xuống tàu.
Đại-Lang đứng dậy nghiêng mình, Tôi mừng cha mẹ xuống rày tàu con.

Hai hàng nước mắt rờn rờn. Lòng thương cha mẹ ví bằng thân sanh.
Âm thầm thôi lại làm thính, Tay lau nước mắt lòng sầu thiết tha.
Đại-lang bèn nắm tay cha, Tựa cùng cha mẹ ngồi mà nghỉ ngơi.
Trà thung rượu cúc khuyên mời, Phú lão mời hỏi mọi lời trước sau.
Con đi buôn bán xứ nào, Tàu về đãặng bao lâu ngày rày.
Đại-lang đứng dậy trình bày, Tàu về năm ngày hàng hóa chưa xong.
Xa xuôi nên chẳng đặng trình, Cúi đầu quì lạy con cam lỗi nghi.
Phú ông nghe nói khá thương, Con mới có về cha mẹ chấp chi.
Mụ Phú mới hỏi một khi, Nào thơ lái gởi con thời đem ra.
Đại-lang đứng dậy thưa qua, Mẹ cha mới tới lo chi thơ từ.
Nghĩ ngơi chiều mát sẽ về, Bây giờ đương nắng vậy thì ngồi chơi.
Để ăn cơm nước cho rồi, Thời con bày tỏ sự tình cha hay.
Mụ Phú vội hỏi sự thơ, Đem ra kéo dạ nghỉ ngơi không thông.
Đại-lang lấy bức thơ phong, Hai tay trao lại kéo lòng cha nghi.
Phú-lão xem thấy một khi, Thơ có ý gì hai chữ cần phong.
Cớ sao mà nghĩ trong lòng, Âm thầm hai chữ cần phong kia là.
Mụ Phú bảo đọc nghe qua, Kim-ngọc xem thấy Tử-ca tên đề.
Nàng coi mắt vía rụng rời, Tay chùng rũ rượt ngã thời một bèn.
Phú-lão chẳng dám đọc lên, Cầm thơ để xuống rất nên thẹn thùa.
Vợ chồng nhìn lại mặt con, Chẳng dám nói rề còn gì mà trông.
Cẩn rắng nhắm mắt lắc đầu, Nhà sanh con dữ dễ hầu trách ai.
Dậm chơn ngựa mặt kên trời, Kim-Ngọc hỏi mầy như nhuốc thân sanh.
Tội kia chắt để Thái-sơn, Bây giờ còn tưởng còn trông làm gì.
Chẳng còn lên xuống tới lui, Tiết thay rề thảo hết trông mà nhờ.
Đại-lang cúi lạy thưa qua, Nên hư tại nó mẹ cha biết gì.
Nàng dầu chẳng tưởng tới tội, Thời tôi cũng tưởng cây gia bến đò.
Bây giờ nàng đã bội phu, Con cha giao lại tôi dầu dám cầm.
Phú-lão phân nói trước sau, Con còn nói vậy rất nên thẹn thùa.
Vợ con con chém con dâm, Phân thầy xẻ thịt gái dâm tiếc gì.
Ví dầu nó có thác đi, Cha cũng chẳng tiếc những đồ bội phu.
Đại-lang phân nói trước sau, Làm sao gọi trí tiết dây rọng suy.
Lựa là đánh khảo làm chi, Cha phân lời ấy thêm buồn lòng con.
Chẳng nhưn đề vậy làm nhưn, Để dầu bác bề đánh con cho lành.
Vợ chồng như thể chiêm bao, Khác nào như áo mặc vào cỗi ra.

Con cha giao lại cho cha, Bầy giờ đánh khảo lại thêm then thừa.
Lại mang lấy chữ bất nhơn, Mai sau cha mẹ trách con không vì.
Ly tở giao lại nàng cầm, Khá tua giữ lấy mai sau lấy chồng.
Những đồ nữ vật của nàng, Bạc vàng lảnh lấy ngọc trâm giao rày.
Mụ Phú mới nói lời này, Việc làm chẳng phải mẹ nào dám binh.
Vợ con là gái ngoại tình, Mặc con cưa xẻ hành hình cũng nên
Mẹ cha chẳng tiếc chẳng thương, Những chuyện đứng quán đứng đường nên chi
Kim-Ngọc lên lên bước ra, Kim-trâm giao lại tôi hồi bồn hương.
Đại-lang buồn bực sầu bi, Hai hàng nước mắt lâm ly nhỏ đầy,
Trách lòng nàng ở chẳng ngay, Lại tiếc giấy giọc nhà ngan hao tàng.
Tưởng thôi nhớ lại giận nàng, Buồn ra dạo quán hỏi thăm sự nàng
Di ôi tôi hỏi một lời. Đầu đuôi việc ấy vậy thời tại ai.
Khuyên di nói lại tôi hay, Kẻo mà nàng hỏi kêu rày ức oan.
Quán nhơn mới tỏ mọi đàng, Trước sau phân nói cũng chàng dặng hay.
Tàu chàng lui trước lâu thay, Năm sau tàu họ sang nay nước mình.
Chúa tàu hai tám xuân xanh, Sang qua một tháng ở ca dưới tàu.
Người ta đồn tiếng nói rằng, Đồn tàu chàng đã đi buôn mới về.
Kể qua người lại nói rằng, Kim-Ngọc ngỡ thiết ngày rày ra đi.
Ý tình tưởng thiết như lời, Nàng xem chẳng phải sắp lưng trở về.
Chúa tàu xem thấy động lòng, Từ nhiên phúc đã tư tình nhớ thương.
Kể từ chàng mới ra đi, Tôi không cò đến trước sân cửa nàng.
Đại-lang lại hỏi sự nàng. Về ai nên nỗi nàng sầu Tử-Ca.
Quán nhơn lời mới phân trần, Đầu đuôi có một mụ mai sự tình.
Thường ngày lên xuống nhà nàng, Ngỡ là thân thích ai hay đồ dành.
Mai dong cho Xương-tử-Ca, Thường đêm thường có ở ca trong nhà.
Vào ra thuốc lú rượu mê, Kim-Ngọc ngày rày lấy áo bèn cho.
Kể từ dặng một tháng trời, Tử-Ca bèn sợ người ta tiếng đồn.
Cho nàng cái ngọc xuyên-trâm, Vậy sau chàng mới quẽ hương phấn hồi,
Đại-Lang thôi mới giận thay, Giã di ở lại dặng tôi ra về.
Nửa đêm canh hổi còn khuya, Chàng bèn bước tới lại nhà Mai-nhơn.
Cầm dao cắt cửa bèn vào, Mai-nhơn còn ngủ chưa hay sự tình.
Xuống tay chấn cổ mai-nhơn, Làm sao nói thiết kéo oan linh hồn.
Cớ sao mầy dám cã gan, Vợ tao mầy dám đem trai đến nhà.
Mai-nhơn rung nổi chiếu giường, Lạy ông xin thứ kéo thân tôi già.

Lòng tham đã quá muôn phần, Già cả lúc lần bớt tay tôi nhờ.
Đại-lang nghe nói cảm gan, Mai-nhơn tao hỏi mấy sao không vì.
Tại mấy vợ bắt chồng nam. Bụng làm dạ chịu chớ rằng trách ai.
Từ rày cho mắng một đời, Việc người chớ khá đem lời thày lay.
Cắt tay xẻo mũi mai-nhơn, Khoét hai con mắt chẳng cho thấy đường.
Lẽ thời tao chém lấy đầu. Dung cho toàn mạng đừng tao trở về.
Mai-nhơn than khóc kêu trời, Bối mình phân rẽ vợ chồng người ta,
Một lần cho nhớ đến già, Đừng đi nước mặng mà hà ăn chung.
Đại-lang về đến quê nhà, Ngồi buồn sẽ nhớ giận nàng quá ngu.
Gia tài còn để làm chi, Người còn bất nghĩa của này tiếc chi.
Mới bảo bạn đi mời làng, Gia tài cho hết đừng tao xuất hành.
Trước là ký thác mồ phần, Những của bất nghĩa còn cầm làm chi.
Phù-vân của ấy kể chi, Mồ phần gởi lại tôi qua nước người.
Làng xã ai nấy tới đông, Đại-lang mời ngồi rượu cúc trà thung.
Bắc heo làm thịt làng ăn, Rượu trà ăn uống cũng đều no say.
Người đời dễ hưởng của đời, Chẳng thiệt là người tài tử phong lưu.
Xóm làng đều ngó trước sau, Hỏi thăm Kim-Ngọc đi đâu vắng rày.
Do nào sao chẳng thấy hình, Hay là buôn bán lờ lời giận nhau.
Đại-lang mới nói trước sau, Tôi đi buôn bán ở lâu nước người.
Cho nên nó mới giận tôi, Về cũng chẳng nói chẳng coi việc nhà.
Bây giờ son giá mình tôi, Nên mời làng tới ăn chơi kéo buồn.
Xã trùm mới nói thiệt thà, Ngày xưa tôi thấy có người vào ra.
Kêu rằng là Xương-tử-Ca, Cho nên thương nhớ vào ra cùng nàng.
Sau này thiên hạ đồn vang, Nói rằng đem áo cho chàng Tử-Ca.
Đại-lang nghe nói thốt ra, Vậy làng cũng biết sao mà hỏi tôi.
Việc ấy thời đã xong rồi, Phân ly cho nó kiếm nơi sang giàu.
Bây giờ còn ruộng còn trâu, Tôi giao cho làng giữ lấy mà ăn.
Cho tôi ký thác mồ phần, Đừng tôi qua chốn Tây-kinh ở rày.
Nói cùng làng xã đừng hay, Gia tài cho hết rồi tôi đốt nhà.
Làng xã nghe nói phân qua, Khuyên chàng bớt giận nghe già giảng can.
Nên thời là nghĩa tào khang. Chẳng nên thời phải rẽ phân sắc cầm.
Đã hay rằng của phù vân, Trời đã cho hưởng ngàn năm muôn đời.
Lời rằng phu phụ tương đồng, Lẽ nào để vợ của thời phá tang.
Đại-lang nghe nói thương thay, Tôi cũng đã biết lộc trời dành cho.

Thấy lòng nàng ở bất nhơn, Người không tiếc dâng lụa là ruộng trâu.
Tôi đã phân nói hết lời, Thôi đừng cang giáng làm chi hỏi làng.
Cải-Xã khi ấy bão dân, Vây thời gánh gạo vác tiền đem ra.
Chàng phân đủ mặt dưới trên, Chàng mới đặc lửa đốt rày nhà đi.
Dân làng thôi mới bão nhau, Ai tham của ấy thác rày phi nhân.
Đại-lang mới bước xuống tàu, Nói cùng chúng bạn vậy thì bày ôi.
Hàng tao một chiếc tàu đầy, Tao cho chúng bạn ngày rày làm ăn.
Rồi đưa tao xuống Đông-kinh, Qua nơi Tây-Việc nước thẳng Tữ-Ca.
Bạn tàu ai nấy vưng lời, Lấy neo bèn chạy qua nơi Tây-Thành.
Trời thanh biển lặng nước xanh, Trương bướm chỉ dặm Tây-thành tới nơi.
Đoạn này tới sự Tữ-Ca, Nhớ thương Kim-Ngọc nằm ngồi chẳng an.
Đêm nằm những tưởng lái Đàng, Trông sang mà hỏi sự nàng làm sao.
Đêm nằm thở vắn than dài, Lòng thương Kim-Ngọc dạ nào có khuây.
Chiêm bao thức dậy tưởng nàng, Tương tư nhuộm bệnh trong mình ốm o.
Băng-Xuyến mới hỏi mọi lời, Cớ sao trần trọc nằm ngồi chẳng an.
Tữ-Ca phân nói em hay, Nay anh khi sắc bệnh sanh thương hàng.
Cho nên hỏi cá tanh cơm, Ngũ ăn chẳng dặng nằm ngồi chẳng an.
Băng-Xuyến nghe nói thăm thương, Mời đi hốt thuốc mời thầy lương-y.
Nàng bèn đi bói cho chàng, Bạc vàng làm hết kéo lòng thương anh.
Tữ-Ca thốn thức trong phòng, Nhớ thương Kim-Ngọc bệnh thường chẳng an.
Hao hơi mỗi mệt bồi hồi, Khó đứng khó ngồi tiên hồi là tiên.
Đau lòng xót dạ đòi cơn, Ất cầm chẳng đồ hỏi nàng nàng ôi.
Mới kêu Băng-Xuyến vào đây, Đặng cho anh trời đêm nay cùng nàng.
Băng-Xuyến đỡ lấy Tữ-Ca, Xem qua thất sắc hai hàng lụy rơi.
Lạy thầy cứu lấy chồng tôi, Bao nhiêu tiền bạc dễ hầu tiếc chi.
Tữ-Ca lưng lộn đôi tròn, Hồn huê thiếp thiếp phương xa dễ vơi.
Băng-Xuyến than khóc kêu trời, Trời trăng chẳng dặng chàng thời tắc hơi.
Từ rày không thấy mặt anh, Đi đâu bỏ thiếp một mình bơ vơ.
Vật mình than khóc kêu trời, Chàng đi bỏ thiếp một mình đơn cô.
Mời thầy địa lý tới đây, Xin thầy đỡ sách mà coi quẻ này.
Quách quan bây khá tạm dùng, Tinh làm đại liệm cho an thân chàng.
Thầy bảo mau khá đặt bàn, Đặng ta cần cáo mười phang tổ tường.
Tóc dài da phấn như tiên, Thương chồng nàng mới cắt liền để tang.
Thầy đi lễ huyết trên ngàn, Thầy về mới liệm chàng vào quách quan.

Đạo-ti kẻ dặng một trăm, Chẳng cao chẳng thấp cũng đều như nhau.
Cây cùng bốn xóm may dùm, Phát trăm cái áo giao cho đạo-ti.
Hai bên Long-nữ Thiện-tài, Tiêu thiếu nhạc võ trong ngoài đã vang.
Thương chồng chẳng tiếc bạc ngàn, Đãi dặng lo việc táng an trọn lòng.
Phúc dầu tới huyết đã xong, Lại dùng độ tế đưa anh thoát trần.
Đạo-ti hạ rộng an bài, Đam tiền công đức ngày rày năm trăm.
Thốt thôi Băng-Xuyến trở về, Tin làm tam thất vậy thời cho anh.
Đại-lang tàu đã tới nơi, Hỏi thăm thiên hạ rằng chàng thác oan,
Đại-lang nghe nói thở than, Chàng thời tốt phước ta mang vận cùng.
Phòng khi qua lấy của chàng, Chẳng ngờ đã thác của ta còn gì.
Bây giờ của đã hết rồi, Ở đây sau thời ta sẽ liệu toan.
Thốt thôi Băng-xuyến làm chay, Nàng bèn sắm sửa thỉnh thầy khai kinh.
Băng-xuyến thôi mời trình thầy, Coi giờ vào đám làm tuần trung nguơn,
Kể từ vào đám làm chay, Đã dặng ba ngày chuơn trống chỉnh vang,
Đại-lang nghe sự làm chay, Mau chơn bước tới coi nàng làm sao.
Xem qua thấy áo da trời, Phút liền chạy đại lấy bèn trở ra.
Băng-Xuyến thôi mới chạy theo, Năm lưng kéo lại về nơi quê nhà,
Áo ta vốn để trong nhà, Sao người ăn cắp chạy đi phương nào.
Đại-lang găm lại nức cười, Áo tôi tôi lấy sao người bắt tôi,
Làm chi có áo da trời, Ăn cắp của người lại nói cho ai.
Băng-xuyến nghe nói mấy lời, Thế chàng cũng có ý nào chi đây.
Lời nàng thôi mới thốt ra, Chẳng phải áo này vốn của chồng tao.
Mầy là thằng bợm xừ nào, Nói cho tao biết kéo mà thác oan.
Đại-lang thôi mới nói rằng, Bây giờ chưa biết đến sau mới tường.
Chồng nàng căng bệnh làm sao, Ta đây tiên liệu nói cho nàng tường.
Chồng nàng tư tưởng thất tình, Căn bệnh ngày rày mỗi một mà thôi.
Đêm nằm chẳng ngủ phải không, Cho nên nhuộm bệnh tương tư bỏ mình.
Băng-xuyến nghe nói hải kinh, Sao mầy biết chứng bệnh chồng tao đau.
Đại-lang thấy nói nức cười, Chồng nàng thương nhớ nên đau bỏ mình.
Có thơ để lại làm tin, Chẳng tin coi thử cho tường giả chơn.
Nàng bèn mở trói cho chàng, Lấy thơ coi thử cho tường kéo nghi.
Đại-lang lấy bứt thơ phong, Hai tay trao lại nàng xem tỏ tường.
Băng-xuyến mở bứt thơ nhân, Xem thấy chữ đề hiệu tự Tử-Ca.
Hèn chi một chiếc tàu đầy, Trở về bên này tàu nổi như không.

Đại-lang mới nói một lời, Bấy giờ trong lòng nàng đã tin chưa.
Vợ tôi nó đại nhiều bề, Áo trời để lại nó mà cho trai.
Chồng nàng dạ ỡ chẳng ngay, Trăm xiếc của nàng thương gái cho đi.
Băng-xuyến thấy nói ngọc trăm, Chàng cho ai rày nói lại mà nghe.
Đại-lang mới nói một lời, Cái ngọc trăm xiếc cho rày vợ tôi.
Sự tình phân nói trước sau, Cho nên tôi đã phân ly cho nàng.
Gia tài để lại cho nàng, Còn ngọc trăm xiếc tôi rày giữ đây.
Tại chàng phân rẽ vợ chồng, Cho nên chàng thác bỏ mình khi không.
Tôi đi buôn bán nước người, Làm thơ gởi lại cho tôi đam về.
Tên tôi không phải lái Đàng, Cái tên diệt tánh thiệt Trần-dại-Lang.
Băng-xuyến nghe nói giận thay, Nhưng nổi nước này chẳng thác làm sao.
Ngỡ là căn số ở trời, Nào hay trai gái nhớ thương bỏ mình.
Tiếc công sắm sửa làm chay, Những tưởng thương chồng nên nổi tổn hao.
Ai ngờ thương nhớ thác oan, Bấy giờ tỏ sự làm chay nổi gì.
Nàng bèn đặt lửa đốt đồ, Ông-tieu ông-xá cháy tiêu chẳng còn.
Hỏi còn thầy sãi nhạc sanh, Hai bên chưa tin việc nhà chưa xong.
Công thầy sắm sửa lập đàn, Cùng là cỗ nhạc ngày nay ăn cần.
Tôi xin công đức cho thầy, Vừa công cỗ nhạc tiền thời một trăm.
Hỏi còn làng xóm chưa xong, Hai heo thiếp phạt tạ ơn xóm riêng.
Nàng bèn bày tỏ trước sau, Chẳng qua đón trước ngăn sau dễ tường.
Chồng tôi thác chẳng mấy ngày, Tôi làm việc này thời cũng khó coi.
Nhưng mà cũng chẳng can chi, Trai gái vậy mà bỏ đạo nghĩa hơn.
Bây giờ ơn phải đền ơn, Oán thời trả oán dễ làng chẳng hay.
Chồng tôi đã lấy vợ người, Phá hết gia tài xiêu lạc qua đây.
Chẳng qua nợ ấy báo đời, Người đời trí huệ dễ hầu thua ai.
Trước chàng lấy vợ người ta, Sau trả nợ chồng cũng có hương lân.
Tôi nguyên lấy gả Đại-lang, Bấy giờ chàng mất kiếm người giữ coi.
Bồn hương nghe nói liền cười, Hề là cửa đời vốn thiệt người chung.
Xóm làng trở lại gia trung, Đại-lang Băng-xuyến vào phòng giao ca.
Bây giờ tới chuyện nàng Kim, Chẳng nên chồng để về tìm mẹ cha.
Buồn rầu thơ thần vào ra, Lại nhớ tới chồng lụy ngọc tuôn rơi.
Bối mình dễ dạm trách ai, Nói thời lại giận mai-nhơn ngàn ngày.
Tưởng là cô bác xóm riêng, Ai hay đem thuốc quyết tình hại tôi.
Thốt đoạn chàng Trần-dại-Lang, Ở cùng Băng-xuyến ngày rày thọ thai.

Nay anh phân nói cùng nàng, Ta đi Tây địa thử chơi kéo buồn.
Trước là về viễn mờ phần, Sau thăm gia sự ngày rày làm sao.
Băng-Xuyến mới nói thấp cao, Cho tôi sang đó vậy mà xem chơi.
Bão bạn thôi mới dọn tàu, Bờm xuôi gió thuận đề vời nước Tây.
Thốt thôi trấn quốc Tây-bang, Nay đặng tốt ngày yết miếu phân hương.
Trấn quan xem thấy mặt nàng, Dung nghi cách điệu phong lưu thay là.
Trấn quan mới hỏi quân hầu, Con ai có biết vậy mà hay không.
Quân nhơn thôi mới thưa rằng, Con ông Phú lão ở gần miếu môn.
Trấn quan nghe nói bảo rằng, Tôi nhà Phú lão ngày rày ta chơi.
Phú-ông thấy quan tới nhà, Bước ra tiếp rước mời vào lễ nghi.
Trấn-quan mới hỏi lời này, Nhà người vậy thời có vự hồng nhan,
Thế tình chưa có kết duyên, Thấy mà muốn nói ngổ ngàn hồ nghi.
Phú-ông mới nói một lời, Con tôi trắc nết nói năng làm gì.
Chồng đã để nó thuở xưa, Bởi chưng lang tánh đuổi về mẹ cha.
Có hình cứng cổ người ôi, Tôi không dám gả những loài nhơ danh.
Trấn quan thôi mới nói rằng, Đại thời đã có bốn quan làm gì.
Vi dầu nàng có đều chi. Thời tôi dạy bảo cang gì mà lo.
Mụ-Phú mới hỏi lại con, Nay quan Trấn thũ người sang đến nhà.
Hỏi con lời có ưng không, Thời con khá nói mẹ cha nghe cùng.
Kim-Ngọc phân nói trước sau, Trình cùng cha mẹ tỏ lời con phân.
Dạ con còn hỏi thương chàng, Cùng nhau kết nghĩa tào khang vợ chồng.
Gận thì cũng có khi thương, Bây giờ tưởng lại tôi còn nhớ thương.
Phú-lão nghe nói mọi lời, Bây giờ mầy còn nói lại làm chi.
Dễ nó còn tưởng chi mầy, Mà không biết hồ hởi còn đợi trông.
Trấn quan người dả tình ưa, Thời cha mẹ gả mà nhờ thân danh.
Kim-Ngọc phân nói trước sau, Làm con dâu dám cãi lời mẹ cha.
Người đã tưởng tôi thương con. Mặc tình cha mẹ dạy thời phải nghe.
Mụ-Phú thôi mới trình bày, Cùng quan trấn tướng bề nào liệu phân.
Đặng tôi đưa nó cho người, Kéo mà trấn tướng dả sang bên này.
Phú-lão nghe mụ phân trần, Việc ấy mặc mụ lão không biết gì.
Mụ-Phú phân nói cùng con, Mẹ đưa con về trấn tướng kết đôi.
Trấn-quan bái tạ phân hồi, Vàng trao hai nén lễ rày giao hôn.
Trấn-quan cúi lạy song thân, Đưa nàng lên kiệu trở về bốn dinh.
Đoạn này tới sự Đại-lang, Chạy sang một tháng Tây-thành tới nơi.

Đậu tàu vào bến dả an, Mới lên thăm viếng mồ phần mẹ cha.
Xóm làng mừng rỡ vui thay, Bắt heo làm thịt mừng chàng Đại-lang.
Xóm làng thôi mới hỏi hang, Anh đi qua đó vợ rày có chưa.
Đại-lang bày tỏ trước sau, Tử-Ca dả thát cũng về tương tư.
Vợ là Băng-xuyến tên rày, Thấy thơ đem đến nàng bèn giận thay.
Tuần chầy nàng đã làm rồi, Hỏi tôi sau trước phân minh rõ ràng.
Thấy nàng Kim-ngọc bội phu, Tử-Ca bất nghĩa ngày rày thác oan.
Giận nên gá nghĩa cùng tôi, Nàng nói vậy thời trả nợ chồng xưa.
Nàng rằng chẳng sợ lời chê, Chạy từng cũng bỏ việc làm xử xong.
Vàng rằng Kiêm-Xiêng cũng đồng, Trước thời chẳng phải sau đây phải gì.
Đại-Lang mới hỏi thăm nàng, Kim-Ngọc ngày rày dả có chồng chưa.
Lời làng phân nói thật thà, Lấy quan trấn tướng vậy mà dả lâu.
Bây giờ nàng cũng dặng nhờ, Việc ấy lão Phu vậy mà không ưng.
Đại lang nghe nói nực cười, Ai dám dèo bông nói tới vợ quan.
Đoạn này tới việc Xương ông, Tin qua nước Bắc vội vàng mới hay.
Tử-Ca con lão thác rồi, Băng-xuyến thọ chế cư tang làm từng.
Chẳng ngờ làm sự nửa chừng, Có sao nó dốt đồ đi chẳng làm.
Chế tang cũng bỏ khá thương, Lấy chồng buồn bán ngày rày Tây-kinh.
Xương-lão mới hỏi gia-dinh, Tử-Ca phát bệnh ngày rày bao lâu.
Gia-dinh mới nói ân cần, Chứng hay mỗi một ngũ thời chẳng an.
Xương-lão mới hỏi một lời, Nổ bệnh mấy bữa cho nên bỏ mình.
Gia-dinh bày tỏ phân minh, Năm ngày mà lại bỏ mình mà thôi.
Xương lão nghe nói căn do, Quã nàng Băng-xuyến bội phu giết chồng.
Con ta nay đã thác rồi, Gia tài lấy hết thác thời thiệt thân.
Con tao rày chẳng cậy trông, Tao làm cho nó mang gông ở tù.
Tàu nàng Băng-xuyến đậu dàu, Cậy bây khá kiếm cho tao thử rày.
Bây coi nó đậu bến nào, Đặng tao làm trạng cáo rày Trấn quan.
Gia-nhơn phân nói thiệt lời, Vợ chồng nàng dả trở về Tây-kinh.
Xương-lão qui trạng vội vàng, Trình quan Trấn tướng dặng tường phân minh.
Trấn quan xem trạng vừa rồi, Mới dạy quân chúng tức thời ra đi.
Dạy quân sau trước nghe lời, Bắt cho dặng nó gia hình đăm đi.
Quân nhơn lãnh mạng ra đi, Hỏi ông Xương-lão vậy thì ở đâu.
Xương mới nói trước sau, Tàu nàng Băng-xuyến đậu nơi thị thành.
Xuống tàu bèn bắt Đại-lang, Cùng nàng Băng-xuyến mới hay sự tình.

Chuyện chi nên nổi gia hình, Thời người khá nói tỏ tình tôi hay.
Quân nhơn mới nói lời này, Xương-ông cáo trạng giết rày Tữ-Ca.
Đại-lang thôi mới thốt ra, Người cáo tôi rày có chứng hay không.
Quân nhơn mới nói một lời, Hai bên tiên bị thời cung cho rồi.
Đại-lang nghe nói nức cười, Tiên bị cung rồi đòi chứng hai bên.
Quân nhơn mới hỏi một lời, Bây giờ chứng có ngày rày ở đâu.
Đại-lang phân tỏ trước sau, Chứng bên Đông-địa thời đòi qua cung.
Phải tôi có giết Tữ-Ca, Nhớ đầu râu đó mà tra mới thành.
Quân nhơn mới hỏi Xương-ông, Việc đi cáo người chứng có hay không.
Việc tra nhơn mạng phải chơi, Chứng đầu chẳng thấy ngày rày khó tra.
Đại-lang người khá nghe lời, Chạy tiên hành lý cho ta trở về.
Nạp tiền tiên bị cho mau, Đặng ta trở về trình lại quan trên.
Đại-Lang nghe nói nức cười, Thâu tiền hành lý nói thời quá ngang.
Án cung chớ có đều chi, Tra tội cũng kì vô chứng thừa ai.
Xương-ông mới nói một lời, Chạy liền cung án tra xong tức thời.
Quân nhơn thôi mới thốt ra, Đại-Lang thiệt thẳng thầy kiện quá ngang.
Xương-lão tôi hỏi một lời, Chuyện làm vô chứng ông thời tin sao.
Xương-ông mới nói thấp cao, Cáo chàng bên này vô chứng khó tra.
Làm sao cho tỏ án hình, Cũng nhờ trên linh chi tôn tôi cùng.
Quân nhơn phân nói trước sau, Việc này đợi linh thử người làm sao.
Đại-lang mới nói phân minh, Đam tôi tới lĩnh quan trên mới tường.
Quân nhơn nghe nói thiệt thà, Chàng đã có lòng ta phải đăm đi.
Quân nhơn cùng gã Đại-lang, Với nàng Băng-xuyến Xương-ông trở về.
Tới nơi vừa tối ngày rồi, Các người khá tạm ngoài hiên nghỉ rày.
Chẳng ngờ vừa rạng ngày ra, Trấn quan cùng nàng Kim-ngọc bèn ra.
Quân nhơn vào mới trình bày, Tôi đi vưng lĩnh bắt chàng Đại-Lang.
Thiệt chàng quĩ quái cả gan, Chàng rằng chẳng chịu chẳng cho gia hình.
Chàng phân ở nước Việt-Đông, Qua cáo Tây-thành nên chẳng hầu cung.
Tôi đăm vào chốn dinh môn, Mặc trên lưng cả hồi chàng ngay gian.
Trấn quan mới dạy đòi vào, Cùng là Xương-lão đều vô công đồng.
Kim-Ngọc nghe nói Đại-lang, Thừa quan trấn tướng cho nàng tới coi.
Việc tra nhơn mạng giết người, Tôi xin tôi đó cho tường trọng khinh.
Trấn quan nghe nói dứt lời, Dạy quân đăm vào cho tới nhà ta.
Quân nhơn mới hỏi Đại-lang, Từ giao công đường sao chẳng tiền canh.

Đại-Lang nghe nói tường tranh, Nào ai có mắt tiền canh mà đòi.
Quân nhơn nói với phân nhơn, Nó thẳng thầy kiện đòi mà dặng đầu.
Đề ta đem tới hầu tra, Thôi về hỏi nó thời ra khỏi đòi.
Các người thời chớ có đòi, Đề ta đem vào kéo lĩnh người trông.
Kim-Ngọc xem thấy mặt chồng, Tội chi chẳng biết mắc vòng gian nan.
Gieo mình lãng xuống khóc than, Tay ôm lấy chàng đầu lay bồn quan.
Trần-quan xem thấy lạ lùng, Thôi mới hỏi nàng dươn có làm sao.
Tù vào chưa tỏ ngay gian, Ý nào nàng lại ôm rày tội nhơn.
Kim-Ngọc quì lạy trần quan, Người này vốn thiết là chồng tôi xưa.
Trần quan chíp miệng cười rằng, Thấy nàng phân nói gằm thì trái dươn.
Đại-lang ta hỏi một lời, Có sao Xương-lão cáo chàng sát nhơn.
Đầu đuôi phân lại ta tường, Ngay gian cho biết kéo người kêu oan.
Quân nhơn bày khá vâng lời, Dắt gã mời ngồi ta hỏi căn do.
Đại-lang đứng dậy chấp tay, Ôn trên đức cả cao sâu xét tình.
Vợ tôi là gái chính chuyên, Tữ-Ca hãm hiếp nên chàng thác oan.
Như tôi mà giết Tữ-Ca, Xin hỏi Bạng-Xuyến thời ra sự tình.
Lại xin trao bức thơ phuôn, Coi trong ý tứ thời tường ngay gian.
Trần quan xem thấy tỏ tường, Hỏi nàng Kim-Ngọc thử chung thời bày.
Kim-Ngọc nước mắt chảy ngay, Thừa cùng Trần tướng mọi lời thuở xưa.
Việc này thời thiếp thừa cơ, Mai-nhơn lộ liệu bao giờ không hay.
Tữ-Ca cùng gã mai-nhơn, Toàn chung mưu độc thuốc bùa nên mê.
Bây giờ lấy dặng Trần quan, Thời toàn mạng thiếp tội chàng xin tha.
Trần quan thấy nàng phân thừa, Việc này thời ở tại người Mai-nhơn.
Dạy quân kiếp bắt đem về, Mà cho voi xé để mà làm chi.
Đại-lang đứng dậy trình thừa, Tôi đã cắt mũi lắt tai đã rồi.
Trần-quan dạy đòi Xương-ông, Thơ con còn đó khá coi cho tường.
Việc mình dư thác chẳng lo, Có sao gian cáo việc người vô tang.
Việc làm đã quá đại ngây, Lẽ thời người phải mắc trong án hình.
Tha người cố quốc phẫn hồi, Chớ mong làm dữ mà mang luật hình.
Xương-lão từ tạ hồi qui, Xuống tàu bão bạn Tây-thành hồi hương.
Mới hỏi Kim-Ngọc một lời, Bây giờ còn tưởng chồng nàng hay không.
Kim-Ngọc đặt gối thừa rằng, Mặc lòng trên lượng tôi nào dám dẫu.
Trần quan nghe nói cơ cầu, Vậy nàng còn tưởng đạo hắng tào khang,
Muốn phân cùng gã Đại-lang, Lại e chàng chẳng thuận lòng ta chẳng.

Đại-lang thôi mới thừa qua, Việc chi người dạy dễ dàu dăm từ.
Trên đà lượng rộng bao dung, Lời chi dăm cái lựa là phải ngăn.
Trần quan lời thiệt phân trần, Bây giờ vợ lại giao rày cho người.
Đại-lang thấy nói thừa qua, Lẽ nào tôi dám phụ dươn châu-trần.
Bối nằng lồi đạo tào khương, Cho nên tôi phải lánh mình phương xa.
Bây giờ nằng lấy Trần quan, Thấy tôi hoạn nạn cứu rày làm ơn.
Lượng trên dàu có rộng suy, Thời tôi mới dám chịu lời phán ra.
Trần quan nghe chàng phân thừa, Nói cùng Kim-Ngọc tỏ tình ta phân.
Nằng đà tưởng chữ tam tòng, Để dàu ta chẳng biết đều thỉ chung.
Gang thường là ngời xưa nay, Bối ta không rõ sự tình thuở xưa.
Bây giờ rõ dặng sự tình, Ta cho nằng về cứu ngời kết đôi.
Ngày nay phân nói hết lời, Ta cũng hỏi nằng Kim-Ngọc Đại-lang.
Ta rày tuổi tác đã cao, Chức quờn giao lại cho chàng chẳng dân.
Rồi ta biểu tấu cho chàng, Xuất gia đầu phát dưỡng an thân già.
Nghe lời ta dặn hai đảng, Làm sao trên thuận dưới hòa chị em.
Trai thời giữ đạo quân-vương, Gái thời giữ tiết chính chuyên thờ chồng.
Kim-Ngọc phân nói chị nghe, Thương thời chớ chấp tình đừng cười chê.
Chồng tôi nay đã lấy nằng, Cũng vì thiếp ỡ bất bình trái dươn.
Bằng-xuyến mới nói một lời, Chị em là nghĩa dễ tình cười chê.
Đại-lang phân nói trước sau, Cửa nhà sở cậy hai nằng giữ coi.
Đặng ta đưa đón Trần-quan, Am-vân thẳng tới rồi ta sẽ về.
Bước ra nghinh tiếp Trần quan, Nay tôi lẽ mọn đưa người lên am.
Trần quan trước ấn giao cho, Đại-lang vưng chịu một bề chẳng dân.
Đại-lang về đến bồn dinh, Thốt thời Bằng-xuyến ngày rày thai sanh.
Một trai xem tợ ngàn vàng, Đại-Lang mới đặt tên chàng Quế-Mai.
Rày mừng thiên hạ thái bình, Muôn dân lạc nghiệp phỉ tình âu ca.
Việc rồi nhắc lại xem qua, Khuyên đừng bắt chước Tữ-Ca lòng tà.

HÀO VĨNH & Co

56, Boulevard Bonard - SAIGON

Cognac thiết, thiết tốt hiệu:

Gay Renaud 7 ngôi sao29\$50

Gay Renaud 3 ngôi sao26 00

Doberlay (Ó bay)14 85

Doberlay (Tàu Bườm) ..13 95

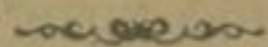
Mỗi thùng có 12 ve lớn và cho
thêm 2 ve nhỏ làm kiếu.

Annam ai biết uống rượu ngon
phải nhớ mấy hiệu rượu của hãng
Annam, uống đã ngon vừa miệng
mà được tiếng giúp đồng chủng
đồng bào trong thương trường.

Savon trắng hiệu:

Mặt trời mọc đúng
72 phần dầu, cứng, bọt
nhiều và lột vô song.

Rượu Côtô uống như
Quinquina mà quý hơn
Quinquina bội phần.

Savon đen hiệu Con Rồng danh tiếng nhứt thuở nay
trong Nam-kỳ vì là tốt nhứt, cứng nhứt, bọt nhiều nhứt, ít
hao nhứt, giặt không mục đồ và tẩy trừ các thứ ghẻ dặng.

Trữ bán sĩ tại

Hàng HÁO-VĨNH.

56, Boulevard Bonard — Saigon

*Nếu muốn biết rõ
truyện Nhạc-Phi
phải nài cho được
bộ Nhạc-Phi*

**CỦA NHÀ-IN
XƯA - NAY
ĐẢ XUẤT BẢN**

*trọn bộ 27 cuốn, dài trên 1100 trang
dịch đủ hơn,
văn dạn dĩ và hay hơn,
lại in giấy tốt,
có hình màu cực đẹp,
chữ rõ, bìa cứng!*

*Đã in rồi trọn bộ 27 cuốn,
dài trên 1100 trang. Các bộ
truyện Nhạc-Phi khác chỉ có
600 hay là 800 trang là cùng.*

Nếu muốn xem rõ truyện
Nhạc-Phi, phải nài cho được
bộ NHẠC-PHI của Nhà-In XUA-NAY
xuất bản, dịch đủ hơn, đã in xong
toàn bộ 27 cuốn, dài trên 1100 trang
văn hay và dăng dị, giấy tốt, chữ rõ,
hình màu cực đẹp, bìa cứng.

Các bộ truyện NHẠC-PHI khác chỉ có
600 hay là 800 trang mà thôi.

Tôi là Annam

ÉDITION

FASCICULE

TIRAGE DE

ÉDITEUR

IMPRIMERIE XUA-NAY, 62-64, 82 BORNAY, SAIGON

SAISON LE

LE DIRECTEUR

Tôi chỉ mua Savon

của hàng Annam

bán mà dùng.

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và Savon đen

HIỆU CON RỒNG

của hàng Annam Háovinh Côngty là
tốt nhất, cứng nhất, ngời nhất, bọt
nhiều, lâu tiêu, giặt không mục đồ.